

ÍRTA: WANDA COVEN ILLUSZTRÁCIÓ: ANNA ABRAMSKAYA

SULI

ÉS EGYÉB

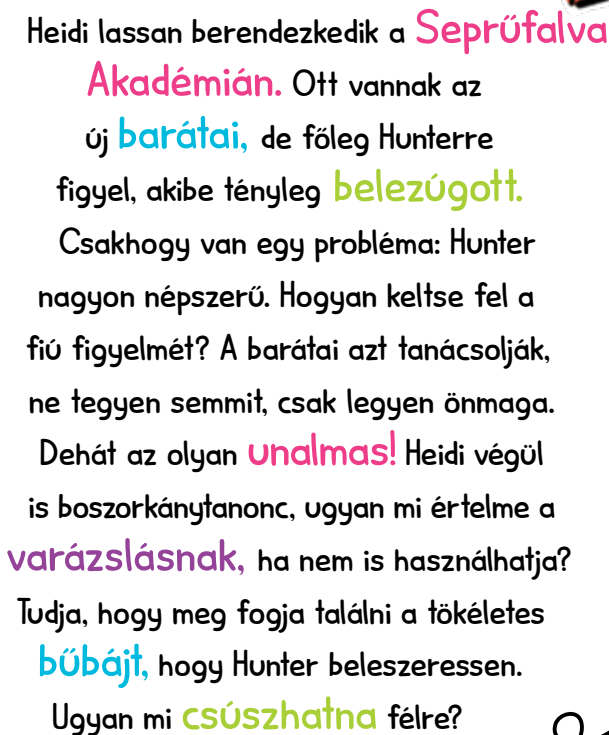
KATASZTRÓFÁK

A
LEGrosszabb
szerelmi
varázslat

The
New York
Times
Bestseller

Delfin
KÖNYVEK

Heidi lassan berendezkedik a **Seprűfalva Akadémián**. Ott vannak az új **barátai**, de főleg Hunterre figyel, akibe tényleg **belezügott**. Csakhogy van egy probléma: Hunter nagyon népszerű. Hogyan keltse fel a fiú figyelmét? A barátai azt tanácsolják, ne tegyen semmit, csak legyen önmaga. Dehát az olyan **unalmas!** Heidi végül is boszorkánytanonc, ugyan mi értelme a **varázlásnak**, ha nem is használhatja? Tudja, hogy meg fogja találni a tökéletes **bűbajt**, hogy Hunter beleszeressen. Ugyan mi **csúszhatna** félre?

SULI

ÉS EGYÉB

KATASZTRÓFÁK

A
LEGrosszabb
szerelmi
varázslat

ÍRTA: WANDA COVEN

ILLUSZTRÁCIÓ: ANNA ABRAMSKAYA

→ részlet ←

1.

ÁLOMSRÁC

Itt van rólam egy kevésbé ismert részlet:

Imádok az ébresztőóráam
csörgése előtt felébredni.

Mert az gyönyörűséges dolgot jelent: *tovább
heverészhetek az ágyban!*

Most pont fél óráam van arra, hogy itt lustálkodjak a finom, hűvös, vasalt takaróm-lepedőm között és hallgassam, ahogy a madarak énekelnek, csiripelnek, füttyögetnek odakint.

De ami a legjobb, hogy van időm arra gondolni, ami most a legnagyobb, legfontosabb dolog az életemben, hogy –

belezúgtam valakibe!

A Seprűfalva Akadémián töltött legelső napokban igazából folyamatosan rá gondoltam!

Úgy hívják, hogy Hunter McCann.

De én titokban Hunter McCukinak hívom.

És tényleg, tényleg, *tényleg*
nagyon tetszik!

Kinyújtom a lábujjaimat és izgatottan fel-alá
mozgatom a lábamat a takaró alatt.

Íiiii! – sikítok magamban.

Mi lenne, ha egyszer csak ő lenne
a fiúbarátom?

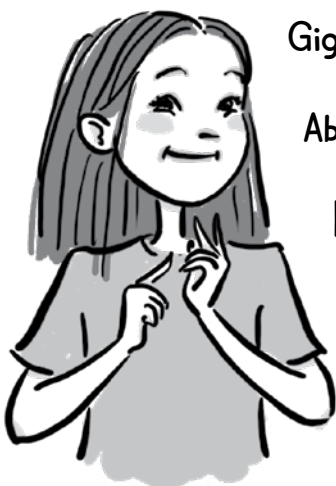
Most aztán végképp majd szétpukkadok az izgalomtól.
Amióta megláttam Huntert, állandóan a július 4-i
ünnepi csillagszórók gyulladnak meg bennem!

Szii! Pop! Hisss!

Mintha belül minden tele volna pezsgős-pukkanós
cukorkával!

Hú, ezt NAGYON elkaptam...

Na jó, akkor tehát hogyan írnám le az álomsrácot,
azaz Hunter McCukit: Hmmm, lássuk csak...

GigaCUKI!

Abszolút ARANYOS!

Beszédes, de pont jól!

Oda lehet lenni érte!

Totál mulatságos!

Elbűvölően varázslatos, mert
hiszen ugye varázsló!

Szórakoztató a társasága.

A strandos cucca is király.

Erős, atlétikus termetű.

És mondtam már, hogy **ANNYIRA
GIGACUKI?!**

Hunter kaliforniai, ezért is árad belőle ez
a könnyed, mindig-nyár-van szörfös hangulat,
és ezért tud folyton olyan fesztelenül
beszélni.

A legjobb persze az benne, hogy azt
hiszem, én is tetszem neki.

Vagy legalábbis remélem!

Mert Hunter az édesnél is édesebb, és szerintem mi tökéletes pár lehetnénk.

Most magam elé képezem a közös képünket az évkönyvben. Szívecskék MINDENÜTT!

Zííp!

Zííp!

Zííp!

Áááá!

Az ébresztőórám máris kipukkasztotta a szép álmodozásomat...

olyan ez, mint amikor egy macska beleereszti a körmét egy lufiba...

Muszáj volt vennem egy ébresztőórát, mert az iskolában hétközben nincs nálunk a mobilunk.

– Heidi, légy szíves kapcsold ki ezt a gyilkos berregést!

Ez a szobatársam felől jött. Ő Melanie Maplethorpe, aki korábban a LLE-m (legeslegjobb ellenségem) volt. Ő is brewsteri, mint én.

Amikor beköltöztünk a Seprűfalva Akadémiára, total sokk volt mindkettőnknek, hogy szobatársak, vagy inkább seprűtársak lettünk.

Ki hitte volna, hogy EZ történik?

És ha ez nem lenne elég hihetetlen, még az is kiderült, hogy Melanie is boszorkány, akárcsak én!

És még nincs vége az örületnek!

Mindketten felfedeztük, hogy egy csomó közös van bennünk, vagyis most olyan, hát szóval olyan *barátnő-félek* vagyunk.

Nem a legeslegjobb barátnők, mint Lucy Lancaster meg én, de azt hiszem, elmondható, hogy *alakul köztünk a barátság*.

Hoppá!

Rácsapok az ébresztőórámra.

Erre megszólal Melanie ébresztőórája.

Csingi-ling!

Csingi-ling!

Melanie rózsaszín retró ébresztőjének tetején két ezüstsínű harang van.

Rácsap az órára, és egy áldott másodpercre csend van.

Aztán ledobja a takaróját, és a szemét dörzsölgetve
belebújik a rózsaszín prémes papucsába.

Shuff, shuff, shuff!

Hallom, ahogy a papucsban kicsoszog a fürdőbe.
Mindig ő kel fel először. Én a heverésző típus
vagyok.

Az ágyban kigondolom, mit vegyek fel.

Most, hogy már bőven benne vagyunk az
őszben, és egy kicsit hűvös van, felveszem az új
pulóveremet. Széles, zsályazöld, vékony fekete
és közepes krémszínű csíkok vannak rajta. Fekete
leggingsszel és hozzá illő zöld hajpánttal fogom
viselni. *Na, akkor ez megvan!*

Aztán átfordulok a másik oldalamra és... *upsz!* – újra elalszom.

Zzzzzz!

Teljes pánikban ébredek fel. Melanie már rég elment, de a virágos-gyümölcsös illata még itt lebeg. Az órámra nézek.

Neee! Már csak húsz percem van, hogy elkészüljek és odaérjek az órámra!

Íúú!

Kiugrom az ágyból, és elővarázsolom a ruháimat.

Ki is repülnek a fiókból, és az ágyamon landolnak.

Nem volna szabad az órákon kívül varázsolnom, kivéve a házi feladatok megoldásakor, de most egyszerűen muszáj, különben teljesen el fogok késni!

A ruháim követnek a fürdőszobába, ahol vizet fröcskölök az arcomra, felöltözöm, és a hajgumimmal hátraszorítom a hajamat. Egy gyors manikűrt is varázsolok: ma francia festést csinállok. Megszárítom a körmömet, és megcsodálom a művet. **Annyira király!**

Oké, most már mennem kell!

Felkapom a hátizsákom, és végigzúzok a járdán a Pajta felé, ahol az ebédlő van. Reggelire már nincs időm, de még van pár perc, hogy megnézzem az ültetési rendet. A diákok időről időre más osztálytársakkal ülnek együtt. Ez nagyon jó módszer arra, hogy megismerd az évfolyamod tagjait. Mindig szeretem megnézni, hogy kik lesznek az asztaltársaim. Lehet, hogy ezen a héten Hunter is köztük lesz?

Drukkolok.

Mikor az ebédlőhöz érek, az ujjammal végigmegyek az ülésbeosztáson. Én most az 1. asztalnál leszek, ami Jenna asztala. Ő a kísérőm a koleszben, és nagyon klassz lány.

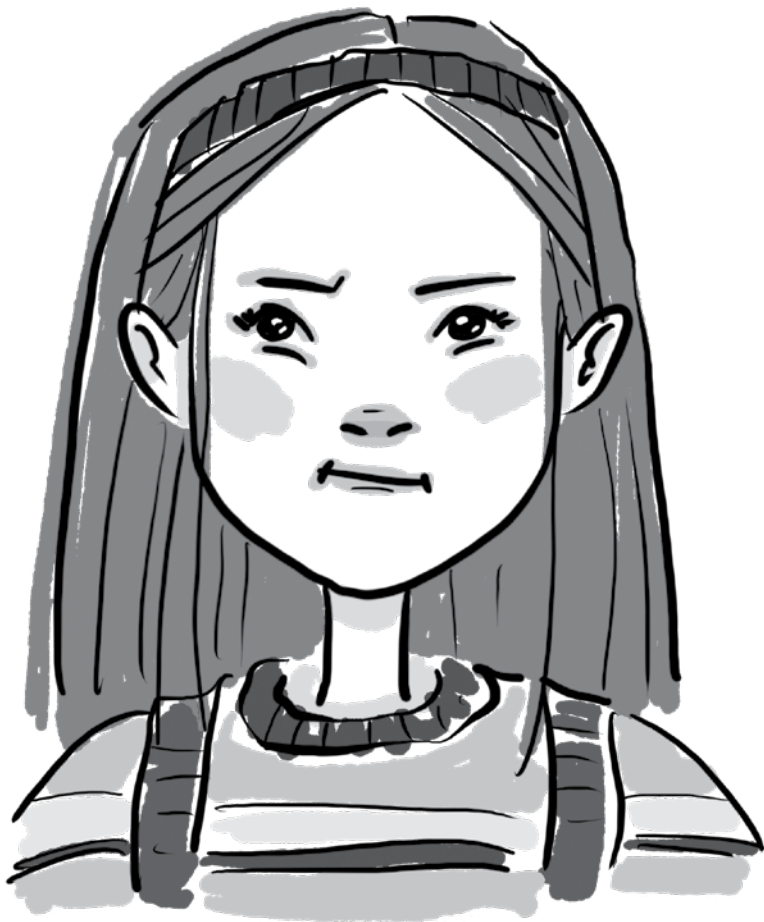
Aztán lejjebb megyek a listán.

Sunny és Annabelle is az én asztalomnál lesz!

Ők szobatársak. Sunnyval egyik nyáron találkoztam a tengerparton, jóval azelőtt, hogy a Seprűfalva Akadémiára jöttünk volna. Annyira örültem, amikor az első napon megláttam őt itt! Ő mutatott be Annabelle-nek, akivel nagyon hamar összebarátkoztunk. Nagyon örülök, hogy ők is az asztalomnál lesznek.

És – te jó ég! Hunter McCuki is az én asztalomnál lesz. *Elájulok!*

Csakhogy a szívem össze is roppan, mert Melanie is ott ül az asztalunknál. Nem az, hogy nem kedvelem. Csak az egész nagyon ciki, mert ő is **ŐRÜLTEN** bele van esve Hunterbe.

A FRANCBA az egészel!

Nekem el kellett titkolnom, hogy én is bele vagyok esve Hunterbe, mivel *ugyanarról* a fiúról van szó.

Végképp nem szeretnék visszacsúszni abba, hogy Melanie-val utáljuk egymást.

De akkor hogy beszéljek Hunterrel, miközben Melanie is ott van az asztalnál?

Ez annyira gáz!

Melanie az ebédlőből kifelé menet elhúz mellettem. Egy Isabelle Summer nevű lánnyal beszélget, aki a Seprűfalva Akadémia lány focicsapatának a kapitánya. Szép, sötét göndör haja van, amit jó magas lófarakba fog.

Isabelle könnyed, fesztelenül csinos.

Melanie-val együtt rám mosolyognak, ahogy elmennek mellettem. Visszamosolygok, és berohanok az ebédlőbe, hogy felkapjak egy granolaszeletet. Még csak az hiányozna, hogy korogjon a gyomrom az órán.

Egy szó: *rémisztő!*

Ahogy rohanok az órámra, eszembe jut, hogy a társadalomtudomány órámra választanom kell egy híres embert, akiről írhatok.

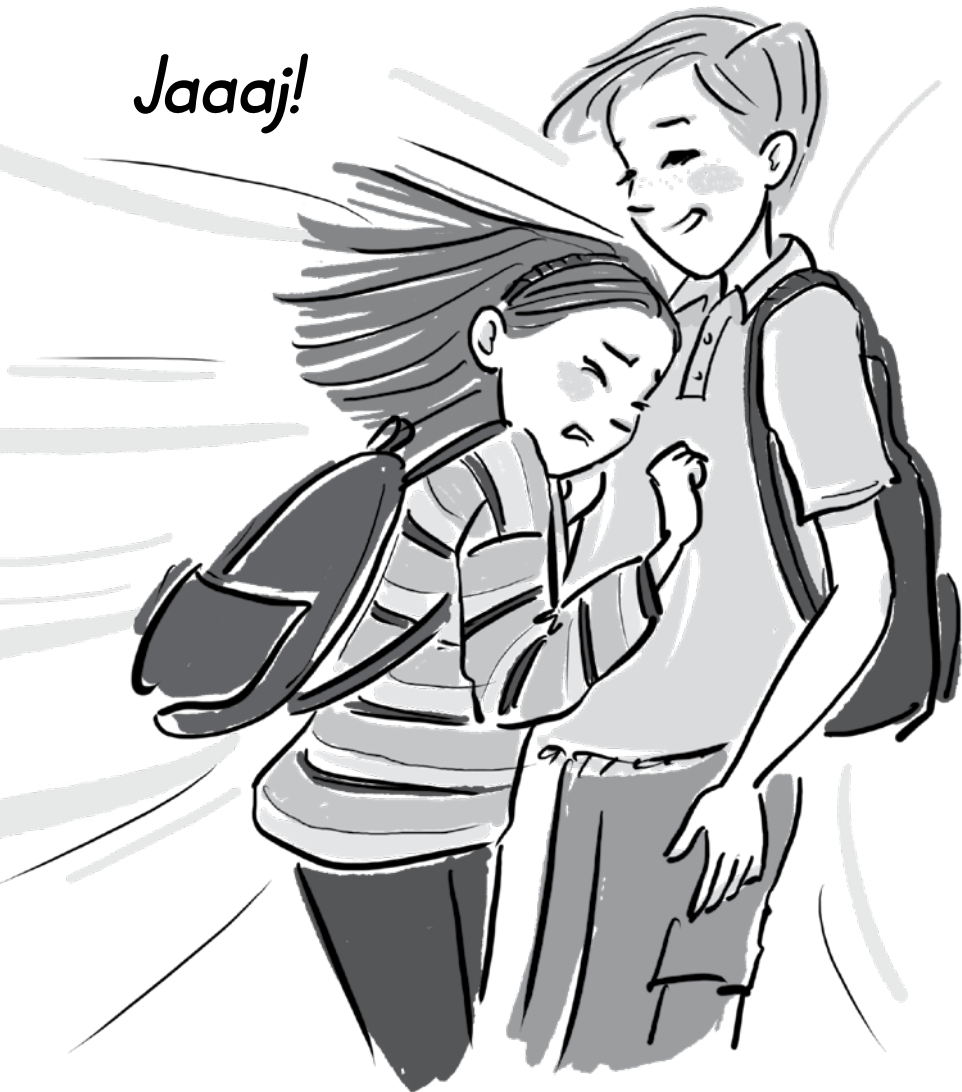
Ezt úgy hívják, hogy jelentés egy lumináriáról.
A luminária egy inspiráló személy, aki nagyszerű dolgokat vitt véghez. Csak hát olyan sok híres ember van a történelemben, aki engem lelkesít, hogy nagyon nehéz a döntés.

Teljesen elmerülök a gondolataimban – erre
EZ történik...

PUFF! Beleütközöm valakibe.

Jaaaj!

Felnézek.

Egyenesen Hunternek rohantam neki!

Dupla jaaaaj!

Most aztán céklavörös az arcom, ami jól illik a hajamhoz.

Azon gondolkodom, van-e valamilyen varázslat, amivel vissza lehet forgatni ezt a szörnyű összeütközést!!!

De mielőtt eszembe jutna valami ilyesmi, meglátom Hunter csillogó zöld szemét. Nevetésre húzódik az arca. Nem haragszik rám, nem is bosszús. Szerinte a hirtelen találkozásunk inkább MULATSÁGOS!

– Váó, Heidi? Most épp melyik bolygóról jössz? Minden rendben?

Úgy vigyorgok, mint egy ütődött rajzfilmfigura.

Egy szó: *kínos!*

– Bocs, Hunter! Jól vagyok. Csak a társadalomtudományi dolgozatomon gondolkoztam. Jól vagyok?
– ennyit tudok kinyögni.

Bólint, és még *mindig* nevet. Talán viccesnek gondol.

De az is lehet, hogy **KINEVET** engem.

Mindketten összerezzenünk a csengő hallatán. Felveszem a táskám a vállamra. – Most jobb, ha futunk, különben elkésünk az óráról – mondom neki.

Nekiindulunk.

A keki színű rövidhadrágját viseli, meg egy kirojtosodott szélű rózsaszín pólót. Tényleg sikerül ötvöznie a szakadtat meg a csinosat. **Imádom!**

– Odaérünk, ha sietünk! – feleli.

Úgyhogy most Hunter McCukit üldözöm, végig a kampuszon. Ez örületes és csodálatos.

Még nem kezdődött el az angolóra, amikor a helyünkre csusszanunk.

Fű!

Jegyzet magamnak: Lucynak írni és elmondani, hogy belerohantam a szerelmembe.

ANNYIRA nehéz nyugton ülni az órán. Úgy érzem magam, mint egy karácsonyfa, amin épp meggyújtották a lámpáskákat. Szikrázom, szédülök, tele vagyok izgalommal. Százszor elismétlem magamban, hogy nyugi, de ez olyan, mintha egy kukorica-pattogtatónak azt mondanám, hogy ne pattogtasson.

Heidi, te ízig-vérig egy nyugodt középiskolás vagy.

BÁRCSAK AZ LENNÉK.

De miért hallom folyton Hunter nevét?

Hunter McCann, Hunter McCann, Hunter McCann.

Megboldondultam?

Nem, nem bolondultam meg, mert ez nem az én hangom!

Körülnézek a teremben. Hát ez furá.
Senki nem beszél, mégis hallom ezt a hangot,
sőt, *ismerem is ezt*.

És akkor leesik a tantusz.

Ez *Melanie* hangja.

Még nem vagyok hozzászokva, hogy tudok más gondolataiban olvasni.

Az én speciális boszorkánytehetségem tehát a gondolatolvasás.

Csak az a baj, hogy most ugyan felfedeztem a tehetségemet, de fogalmam sincs, hogyan működik. Például sosem tudom, hogy mikor kapcsolódom rá valakinek a gondolataira. Ez csak úgy megtörténik.

És most pont ez történik!

És Melanie ugyan kire gondol?

Hát Hunterre.

Francba!!!

Miért kedveljük pont ugyanazt a srácot?!

Ráközelíték a gondolataira. Most, hogy tudom, Melanie-ről van szó, a gondolatai teljesen világosan átjönnek.

Huntert bámulja a terem túlsó végéből,
és ezt gondolja: *Egy napon majd
összeházasodunk!*

Most komolyan? Ez az ÉN gondolatom.

Melanie a középiskolában már
házasságra gondol?

Hú, ez tényleg mindenen túlmegy. Na, hallgatózom
tovább...

És a gyerekeink egyszerűen elbűvölőek lesznek! Biztosan szupermodell válik majd belőlük! Mindenki őket fogja bámulni!

Köhintek egyet, hogy leszálljak Melanie gondolatairól.

Ez így túl sok.

Kicsit felkavarta a gyomromat.

Alig várom, hogy megtanuljam a varázsórákon, hogyan irányíthatom a gondolatolvasási képességemet.

A köhögés egyelőre segített, és Melanie elkezd a tanárra figyelni.

Az én gondolataim viszont elkalandoznak.

Kíváncsi vagyok, hogy Hunter és én ugyanazokat a dolgokat szeretjük-e.

Vajon szereti a mentás-csokidarabkás
fagyit, mint én?

Vagy a kék színt?

Vajon a delfin a kedvenc
állata?

- Hei-i-i-die-e-e!- Valaki
távolról a nevemen szólít.
- Heidi Heckelbeck, esetleg
csatlakoznál
hozzánk?

Visszatérek a földre, és a tanárra pillantok. Nevet.

– Heidi, légy szíves lapozz a hatodik fejezethez!
Lapozok, lapozok, igyekszem megtalálni az oldalt.
A lapok hangosan csapódnak, miközben
mindenki rám vár.

Valaki kuncog.

Amióta belezúgtam ebbe a fiúba, az eszem
valahol az űrben jár.

De hát mióta lettek a *fiúk*
a kedvenc témáim?

Na, jó, mondjuk egy *bizonyos* fiú.

De a sürgősebb kérdés az, hogyan érjem el, hogy
ez a *bizonyos* fiú is kedveljen engem?
És mi van, ha Melanie jobban tetszik
neki?

Annyi minden jár a fejemben!

Nem csoda, ha úgy érzem,
mintha az űrben lebegnék!

